

Rancho IX Art Museum Foundation

1875

Rama IX Art Mus

Life

การแสดงผลงานจิตรกรรมสีน้ำ ครั้งที่ 2
ของ "กลุ่ม WHITE"

3-27 กุมภาพันธ์ 2526

ณ หอศิลป์พระศรี

ซอยอรุณการประสิทธิ์ ถนนสาทรใต้ กรุงเทพฯ

10.00 - 18.00 น.

2nd Water Colours Exhibition
by The "WHITE GROUP"

3-27 February 1983

At The Bhirasri Institute of Modern Art.

Soi Attakarnprasit Southsathorn Rd. Bangkok.

10.00 A.M. - 6.00 P.M.

ศิลปินรับเชิญ

ม.ร.ว.สมัย ปราโมช

อาจารย์สวัสดิ์ ตันติสุข

"กลุ่ม WHITE"

นายวิโรจน์ เจียมจิราวัฒน์

นายนิติ วัคฺยา

นายสรวรรณรงค์ สิงห์เสนี

นายวิโชค มุกดามณี

นางสาวศรีวรรณ เจนศักดิ์การกิจ

นายมณฑิลา บุญมา

นายพิชิต ตั้งเจริญ

นายสมศักดิ์ เขาวรรณพงศ์

นายสมวงศ์ ทัพทวีคน

นายมนต์ชัย ขาวอำวงศ์

นายสุวรรณ คมนทิพย์รัตน์

นายสุภชัย สุทธิโชค

INVITED ARTISTS

M.R. SENI PRAMOJ

SAWASDI TANTISUK

"WHITE GROUP"

VIROJ CHIAM - CHIRAWAT

NITI WATTUYA

SANNARONG SINGHASENI

VICHOKE MUKDAMANE

SRIWAN JANEHUTTAKANKIT

MONTIEN BOONMA

PICHIT TANGCHAROEN

SOMSAK CHAOTHADAPONG

SOMWONG TUPPARUT

MONCHAI KHAOSAM - ANG

SUWAN KOMTIPAYARAT

SUPACHAI SUKKEECHOTE

ถ่านำ

“กลุ่ม WHITE” เกิดขึ้นจากการรวมตัวกันของศิลปินอิสระและครูอาจารย์สอนศิลปะส่วนหนึ่ง มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาทดลองกรรมวิธีและเทคนิคของจิตรกรรมสีน้ำ เพื่อเรียนรู้และพัฒนาแนวความคิดในการสร้างสรรค์รูปแบบทางศิลปะขึ้น

ทางกลุ่มได้จัดให้มีการแสดงผลงานขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. 2525 ณ หอศิลป์พระศรี ซึ่งก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวในกระบวนการจิตรกรรมสีน้ำ อันเป็นประโยชน์ต่อสังคมและประชาชนโดยทั่วไป

ศิลปิน “กลุ่ม WHITE” ยังคงสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมสีน้ำตามที่มีคนส่วนหนึ่งและมีสมาชิกเข้าร่วมในแนวทางดังกล่าวเพิ่มขึ้น ศิลปินในกลุ่มได้กำหนดหัวข้อร่วมกันในการทำงานชุดใหม่ว่า “ชีวิต” โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสะท้อนชีวิตตามทัศนะและความรู้สึกที่ได้รับความบันดาลใจจากธรรมชาติ สภาพแวดล้อม และสังคมปัจจุบัน

ในครั้งนี้นางกลุ่มได้รวบรวมผลงานส่วนหนึ่งจัดการแสดงขึ้นอีกครั้งที่ 2 เพื่อเสนอแนวความคิดดังกล่าวต่อสาธารณชนและหวังว่าผลงานทั้งหมดคงจะสะท้อนให้เห็นถึงแนวทางการสร้างสรรค์ของศิลปินภายใต้เทคนิคของจิตรกรรมสีน้ำ ตลอดจนการเคลื่อนไหวของศิลปินร่วมสมัย อันเป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อไป

กลุ่ม WHITE

3 กุมภาพันธ์ 26

Statement

The “White” Group comprises of independant artists and art teachers who experiment with the technique of water colours to create new forms and new ideas.

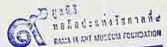
The group has first put on an exhibition at the Phirasri Foundation in 1982 which created a stir among the water colourists that was equally useful to students and general public.

The “White” group still pursue their creative idea with more members joining. The group members have defined a new exhibition under the title “LIFE”, hoping to reflect life from nature and the environment of modern society.

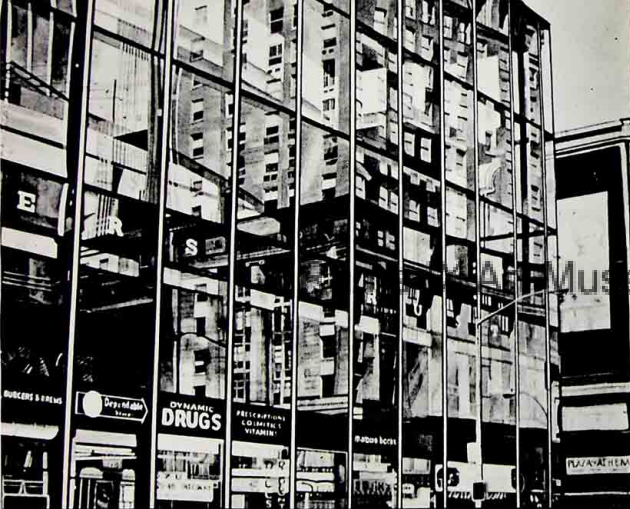
The group has put up a second exhibition to put before the public the works of art from the above mentioned ideas. We sincerely hope that this exhibition would show clearly the creativity and technique of water colourists as well as the movement in modern art which might be of some use to society.

The “WHITE GROUP”

3rd February 1983

วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2526
เลขหมายที่ กข.พ. 10500
Tel. 235-9265-9 Fax. 235-9265

“ร้านขายหนังสือ มาร์โบโร” เทคนิคสำเนา ผลงานของ จิม ชาง เยา
ขนาด 18 x 26 นิ้ว เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1975

จิตรกรรมสำเนาในแนวซูเปอร์เรียลลิสม์

สมพร รอดบุญ

นับเป็นระยะเวลาานหลายทศวรรษแล้วที่ศิลปินนามธรรมได้เข้ามาับบทบาทสำคัญในวงการของศิลปะ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งวงการศิลปะร่วมสมัยในปัจจุบัน บรรดาศิลปินที่ซ่อนแสงหาหรือเปลี่ยนแปลงแนวคิดและรูปแบบหลายท่าน เริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการสร้างสรรค์ศิลปะที่มุ่งแสดงให้เห็นถึงภาวะของอารมณ์และความรู้สึกส่วนตัวของศิลปิน ตลอดจนการแสดงออกในรูปแบบของนามธรรม ซึ่งยากแก่การเข้าใจและเป็นที่เข้าใจได้ ศิลปินเหล่านั้นจึงหันกลับมามองดูโลกที่ล้อมรอบตนเองอยู่ในขณะนั้น ในแง่ที่เป็นจริงมากขึ้น ดังนั้น คือในแนวเหมือนจริงก็ในส่วนของรูปแบบและ ในด้านของเนื้อหาจึงได้เริ่มย้อนกลับไปเป็นศิลปะที่อาศัยภาพของคนทั่วไปอย่างแพร่หลายอีกครั้งหนึ่ง

ความจริงแล้ว การหวนกลับมาของศิลปินในแนวเหมือนจริงปัจจุบันนี้ มีผลสืบเนื่องมาจากบทบาทของศิลปินยุคก่อนศตวรรษที่ 20 คือ ในช่วงของศตวรรษที่ 19 นั้น วิชาทางการถ่ายภาพเจริญรุดหน้าควบคู่กันไปด้วย การศึกษาทางด้านศิลปะ สถาบันหรือโรงเรียนศิลปะต่าง ๆ ทั้งในยุโรปและอเมริกาต่างพากันผลิตศิลปินที่สร้างสรรค์ผลงานทั้งในด้านจิตรกรรม หรือประติมากรรมในแนวเหมือนจริงอย่างกว้างขวาง ศิลปินอเมริกันที่เขียนภาพในแนวเหมือนจริงนั้นมีความสามารถไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าศิลปินยุโรปที่ทำงานในประเทศเดียวกันแม้แต่น้อย การเขียนภาพในแนวเหมือนจริงของศิลปินอเมริกันยังคงเป็นที่นิยมอย่าง

กว้างขวางจนจนทุกวันนี้ ทั้ง ๆ ที่ศิลปินในแนวของนามธรรมและศิลปะในลักษณะแปลกใหม่ได้เข้ามาับบทบาทอยู่ในวงการศิลปะของอเมริกาเช่นกัน และในขณะเดียวกันนี้เอง ศิลปแนวเหมือนจริงอีกแขนงหนึ่งได้เกิดขึ้นและยังความงุนงงสนเท่ห์ให้กับผู้ได้พบเห็นผลงานเป็นอย่างมาก ศิลปินในแนวดังกล่าวเป็นที่รู้จักกันดีในนามของ โฟโต้เรียลลิสม์ (Photo Realism)

“โฟโต้เรียลลิสม์” (Photo Realism) หรือ “ซูเปอร์เรียลลิสม์” (Super Realism) เป็นศิลปะในรูปแบบที่เหมือนจริงอีกแนวหนึ่งซึ่งศิลปินได้รับความบันดาลใจจากภาพถ่าย โดยศิลปินใช้กล้องถ่ายภาพและภาพถ่ายเป็นปัจจัยสำคัญในการแสดงความคิดและข้อมูลต่าง ๆ ศิลปินสามารถถ่ายทอดข้อมูลหรือความคิดที่ได้จากภาพถ่ายนั้นด้วยการแสดงออกในงานจิตรกรรม ศิลปินเหล่านั้นไม่เพียงแต่จะมีความสามารถอย่างสูงในการใช้เทคนิคที่ยังหลงใหลงานจิตรกรรมของเขามีลักษณะเหมือนภาพถ่ายเท่านั้น เขายังสามารถแสดงให้เห็นถึงสายตาอันแหลมคมของมนุษย์ ตลอดจนการใช้ฝีมือซึ่งมีความละเอียดละออและมีความซัดเหมือนกว่ากล้องถ่ายภาพอีกด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่า ศิลปินกลุ่ม โฟโต้เรียลลิสม์นั้น แม้จะเขียนภาพในแนวเหมือนจริง ซึ่งดูราวกับว่าต้องขึ้นอยู่กับรูปแบบที่แน่นอนตายตัวก็ตาม แต่แท้ที่จริงแล้ว

“ออนด้า” เทคนิคสีน้ำ ผลงานของทอม แบย์ลเวล

เขียนขึ้นในปี ค.ศ.1976

“เลดลี” เทคนิคสีน้ำ ผลงานของ ซัค โคลส
ขนาด 72½ x 57 นิ้ว เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1973

ศิลปินเหล่านั้นสร้างสรรค์ผลงานอย่างอิสระโดยไม่คำนึงว่าครั้งหนึ่งศิลปินที่เขียนภาพจากภาพถ่ายนั้น ได้รับการประณามว่าเป็นผู้ที่ไร้ความสามารถและไม่มีหัวใจในการสร้างสรรค์ ศิลปินเหล่านั้นจึงสร้างสรรค์ผลงานอย่างมีความมั่นใจและละทิ้งความเชื่อบนเก่าไปโดยสิ้นเชิง

อันที่จริง การสร้างสรรค์ศิลปินนั้น ไม่ควรจะมีใครมากำหนด หรือตั้งกฎเกณฑ์ว่า ศิลปินจะต้องทำงานศิลปะในรูปแบบไหน รูปแบบนี้ จึงจะเป็นที่ยอมรับ การทำงานศิลปะเป็นเรื่องของความคิด ความพึงพอใจเฉพาะบุคคล ศิลปินแต่ละคนมีสิทธิเขียนภาพจากสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือได้รับความบันดาลใจจากอะไรก็ได้ การเขียนภาพโดยมีที่มาจากรูปถ่าย จึงไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องที่อธิบายได้ หรือที่การเขียนภาพจากภาพถ่ายของศิลปินได้มีมานานนักหนาแล้วตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 ดังเช่นผลงานของเดอลาครัวซ์ ศิลปินโรแมนติก หรือผลงานของ กูว์เบต์ ศิลปินเรียลลิสต์ เป็นต้น ภาพถ่ายเป็นสื่อชักนำให้ศิลปินพยายามเลือกสรรเรื่องราว เนื้อหา และรูปแบบในการแสดงออกเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตและภาวะแวดล้อมต่าง ๆ ที่กำลังดำเนินอยู่ในขณะนั้น และในทำนองกลับกัน งานจิตรกรรมก็มีส่วนสร้างความมั่นใจให้กับศิลปินช่างภาพและการถ่ายภาพ การถ่ายภาพด้วยเช่นกัน จะเห็นได้จากภาพถ่ายบางภาพมีลักษณะเหมือนงานจิตรกรรมเลยทีเดียว

ศิลปินโฟโต้ เรียลลิสต์ มิได้ตั้งกฎเกณฑ์ หรือประกาศด้วยแถลงเฉพาะกลุ่มเป็นทางการเนื่องจากว่า ศิลป

ในแนวนั้นเป็นศิลปะที่มีรูปแบบและความหมายเป็นที่เข้าใจได้ง่าย งานในลักษณะนี้ไม่จำเป็นต้องอาศัยการพิถีพิถันเพื่อหาคำตอบ หรือต้องแปลความหมายอันลึกซึ้งอย่างศิลปะประเภทคอนเซ็ปชวล อาร์ต และศิลปินในแนวนั้น ๆ การที่ศิลปินในแนวของโฟโต้ เรียลลิสต์แสดง ความหมายในตัวเองได้อย่างแจ่มชัดในลักษณะภาพถ่าย หรือเหนือภาพถ่ายอย่างตรงไปตรงมานั้น หากจะพูดในด้านของคุณค่าแล้ว ศิลปินในแนวนั้นมิได้จะดีเลิศ เด่นหรือด้อย หรือแม้แต่จะมีความสำคัญมากน้อยกว่าศิลปินในรูปแบบอื่น ๆ แต่ประการใด

ศิลปินในกลุ่มได้ให้เหตุผลและแสดงทัศนะเกี่ยวกับการใช้ภาพถ่ายไว้หลายประการ ศิลปินบางท่านจำเป็นต้องทราบล่วงหน้าว่า ภาพที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว จะปรากฏออกมาในลักษณะใด ดังนั้น เขาจึงต้องตัดสินใจให้แน่นอนลงไปเสียแต่เพียงว่าจะแสดงความคิด หรือใช้รูปแบบการจัดวาง ตลอดจนการใช้เทคนิคอย่างไรเสียก่อนที่จะลงมือเขียนภาพจริง ๆ โดยปกติศิลปินทั่ว ๆ ไปมักจะลงมือเสกสรรค์ด้วยการวาดเส้น หรือใช้สีน้ำเป็นภาพร่างก่อนเพื่อหาแนวในการสร้างสรรค์ แต่ศิลปินโฟโต้ เรียลลิสต์ ใช้ภาพถ่ายแทนการวาดเส้นโดยตรง

ออดรีย์ แฟล็ค ศิลปินในกลุ่มผู้หนึ่งได้แสดงความเห็นว่า การที่เธอใช้ภาพถ่ายเป็นแบบนี้ ช่วยให้เธอได้ใช้เวลาในการศึกษาภาพเหล่านั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน การเขียนภาพคนจากภาพถ่ายนั้นดีกว่าเขียนจากคนจริง เพราะเหตุว่า ภาพถ่ายนั้นเป็นภาพนิ่ง ไม่เคลื่อนไหว อีกทั้งสีสัน แสงเงาในภาพก็แน่นอนตายตัว เธอสามารถจะใช้สมาธิในการ

“กองขยะ” เทคนิคสำเนา ผลงานของ อีเตลล์ เวินเบอร์
ขนาด 23½ x 35 นิ้ว เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1975

เขียนภาพได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องกังวลว่า สิ่งเหล่านั้นจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรในขณะที่เขียนจากของจริง ภาพถ่ายช่วยให้เธอเลือกเรื่องราวต่าง ๆ ที่เธอต้องการเขียนได้อย่างอิสระ และสามารถจะเน้นส่วนใดหรือสิ่งจุดไหนมาขยายเพื่อใส่ส่วนละเอียดอย่างไรก็ได้ตามใจชอบ

โจเซฟ ราฟาเอล ศิลปินในกลุ่มอีกท่านหนึ่งเน้นว่าการเขียนจากภาพถ่ายนั้นอำนวยความสะดวกในเรื่องของเวลาและสถานที่ เพราะเหตุว่า เขาจะเขียนภาพอะไรจากตรงไหน เมื่อใดก็ได้ นอกจากนี้ยังไม่ต้องเสียเวลานานั่งร่างภาพเพื่อหาการจัดวางองค์ประกอบด้วย

การเขียนภาพในแนวโฟโต้ รีเอลิสต์ คือ การมองโลกที่อยู่รอบตัวเราผ่านเลนส์ของกล้องอีกทีหนึ่ง กระทั่งด้วยตาเปล่านั้น เราเองยังไม่สามารถจะเข้าใจว่าอยู่ตรงหน้าได้อย่างมากมาย คล้ายเส้นผมบังภูเขา และเราไม่สามารถจะมองเห็นส่วนละเอียดของทุกสิ่งทุกอย่างได้มากเท่ากับการบันทึกด้วยกล้องถ่ายภาพ ถึงแม้ว่าการมองดูภาพถ่ายจะไม่มีชีวิตจิตใจเท่ากับการมองของจริงด้วยตากก็ตาม แต่ความงามของภาพถ่ายก็มีลักษณะเฉพาะและดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้มากเช่นกัน ในบางกรณี ศิลปินในกลุ่มเช่น ริชาร์ด เอสเทส ได้พิสูจน์ให้เห็นว่า ศิลปินโฟโต้ รีเอลิสต์ มีความสามารถพิเศษเหนือภาพถ่าย เพราะเขาเหล่านั้นมีสายตาอันแหลมคมและมีฝีมือสูงในการเขียนให้ทุกสิ่งทุกอย่างในภาพมีความคมชัดเสมอกัน ต่างกับกล้องถ่ายภาพและสายตาของคนเราซึ่งมีขอบเขตจำกัดในการปรับระยะหรือโฟกัสให้เห็นสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนเป็นพิเศษเฉพาะจุดเท่านั้น

ส่วนในด้านของเทคนิค ศิลปินในกลุ่มโฟโต้ รีเอลิสต์ หลายคนได้นำสำเนามาสร้างสรรค์ ผลงานที่มีความละเอียดละออได้เสมือนเหมือน หรือมีความคมชัดยิ่งกว่าภาพถ่ายและเนื่องจากสำเนาเป็นสิ่งที่มีความลักษณะพิเศษ สามารถนำไปใช้ได้หลายวิธีการด้วยกัน นับตั้งแต่การนำสำเนาไปขยงบนกระดาษให้เกิดเป็นรูปทรงหรือสีที่แปร่งในลักษณะหยาบ ๆ หรือแม้กระทั่งการบรรจุแต่งเต็มเก็บส่วนละเอียดให้เหมือนจริงทุกประการ

เป็นที่ทราบกันดีว่า ในความคิดของคนอีกจำนวนไม่น้อย ยังเชื่อว่า เทคนิคสำเนาควรจะเป็นเทคนิค ซึ่งแสดงความเป็นอิสระไม่ว่าจะเป็นที่ผู้กัน ที่ปาดลงบนกระดาษ การระบายสีในลักษณะชุ่ม หรือการปล่อยให้สีซึมเข้าหาพื้นอย่างนุ่มนวล และข้อสำคัญเทคนิคสำเนาต้องดูแลมีความสด ความจริงเราไม่ควรจะกำหนด หรือจำกัดขอบเขตในด้านเทคนิควิธีการของสำเนาอย่างแน่นอนตายตัว ศิลปินสามารถจะนำสำเนาไปประยุกต์ใช้ได้มากมายหลายวิธีด้วยกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของความคิด เนื้อหา ตลอดจนรูปแบบและความพึงพอใจของศิลปินแต่ละคน

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1972 เป็นต้นมา ดูเหมือนว่า ศิลปินโฟโต้ รีเอลิสต์ ให้ความสนใจกับการเขียนภาพด้วยสำเนามากขึ้น ศิลปินที่ทำจิตรกรรมสำเนาในแนวนี้นี้ ได้แก่ ราฟา โกลังส์ ดอน แมคสัน, ทอม แบสสิกเวล และชัค โคลส เป็นต้น การเขียนภาพของศิลปินดังกล่าวต้องอาศัยประสบการณ์และความชำนาญเป็นพิเศษ เพราะเนื่องจากว่า เทคนิคสำเนานั้นควบคุมได้ยาก ต่างกับการใช้เทคนิคสำเนา มัน หรือสี

“ผีเสื้อ” เทคนิคสีน้ำ ผลงานของ ฟราน บูล
ขนาด 39 x 28 นิ้ว เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1978

อควิลิก ซึ่งควบคุมได้ง่ายกว่า เมื่อมีสิ่งผิดพลาดหรือมีส่วนที่ต้องแก้ไขเพิ่มเติม ก็สามารถจะระบายทับและแก้ไขได้โดยสะดวก แต่การเขียนภาพสีน้ำในแนวของโฟโต้ เรอัล-ลิสต์ นั้น ศิลปินจะต้องใช้ให้อุดกตึงและเหมาะสมตั้งแต่เริ่มลงมือเขียนภาพเลยทีเดียว การแก้ไขข้อผิดพลาดในงานสีน้ำนั้นค่อนข้างยากและต้องทำอย่างระมัดระวัง หากมีการใช้ดินสอร่างก่อนจะลงสีต้องเขียนให้เบาที่สุด เมื่อระบายสีทับแล้ว ร่องรอยของเส้นดินสอเหล่านั้นจะได้ไม่ปรากฏและไม่ทำให้ความคมชัดของภาพต้องเสียไป

อเดลล์ เว็บเบอร์ นิยมเขียนจิตรกรรมสีน้ำจากภาพถ่ายซึ่งเป็นเรื่องราวของสิ่งปฏิกูลเช่น เศษขยะที่ทิ้งอยู่ตามถนนและหิมตก เศษขยะเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกรรบริโภคในชีวิตประจำวัน เว็บเบอร์อาจต้องกระเสาะท้อนให้เห็นถึงความคิดของเขาที่มีต่อการขาดความรับผิดชอบของคนในสังคมปัจจุบันซึ่งอยู่ในที่ที่เจริญแล้ว แต่มองข้ามเรื่องการรักษาความสะอาดไป ภาพของเศษขยะที่เขาเลือกสรรมาเขียนนั้น ได้แก่ ภาพของกระป๋อง ขวด เบียร์ ขวดน้ำอัดลม กล่องซึ่งมีสลากเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมต่าง ๆ เศษพลาสติกและซองบุหรี่ เป็นต้น สิ่งดังกล่าวล้วนเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรม และมีชื่อเป็นที่รู้จักคุ้นเคยของคนอเมริกันทั่วไป เศษขยะในภาพของเว็บเบอร์มีความสวยงามมากกว่าสภาพที่เป็นจริง เว็บเบอร์อาจใช้ภาพเขียนของเขาเรียกร้องความสนใจจากคนดูทางอ้อมให้หยุดพิจารณาและหันกลับมาคิดถึงพหุภาพของวัฒนธรรมแห่งวัตถุนิยมที่ปรากฏอยู่ตรงหน้ากันว่า ให้ผลอย่างไรกับชีวิตความเป็นอยู่และความรับผิดชอบของคนที่ได้ชื่อว่า

เป็นผู้เจริญแล้วในสังคม เว็บเบอร์สามารถใช้เทคนิคสีน้ำเก็บส่วนละเอียดที่แสดงให้เห็นถึงผิวพื้นของวัสดุประเภทต่าง ๆ ได้อย่างเหมือนจริง และคมชัดยิ่งกว่าภาพถ่ายอีกด้วย

ฟราน บูล เขียนภาพจิตรกรรมสีน้ำ ซึ่งเป็นภาพของทิวทัศน์ ด้วอาคาร หรือสัตว์ต่าง ๆ ที่มีเงาสะทอนปรากฏอยู่ในน้ำ ผลงานของศิลปินผู้นี้ดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้มากเป็นพิเศษเพราะเหตุว่า มีสีสันสวยงามและเงาสะทอนในน้ำนั้นดูมีชีวิตชีวาอย่างประหลาด บูลเก็บส่วนละเอียดต่าง ๆ ด้วยการใช้เทคนิคป้ายสีให้ทับซ้อนกัน (GLAZE) โดยระบายสีแรกลงไปก่อน ป้ายให้แห้งแล้วใช้สีอีกสีหนึ่งระบายทับลงไปบาง ๆ ส่วนในพื้นที่หลังของภาพนั้นเขาใช้เทคนิคพ่นสีให้เล็ดรูนุ่มวล กลมกลืนเข้าหากันเพื่อให้มีความเบลออย่างภาพถ่าย

ส่วน ชัค โกลส ได้รับความบันดาลใจจากภาพถ่ายที่เน้นเฉพาะใบหน้าของคน เขานิยมขยายให้ภาพเขียนของเขานั้นมีขนาดใหญ่กว่าภาพถ่ายหลายเท่า จิตรกรรมของเขาจะมีลักษณะเป็นภาพเหมือนของคนที่กำลังจ้องมองมายังคนดู ให้ความรู้สึกแตกต่างไปจากการมองดูภาพถ่าย ซึ่งผู้ที่เห็นแบบให้ถ่ายมองตรงมายังกล้อง โกลสใช้เทคนิค Airbrush ในงานจิตรกรรมสีน้ำของเขา ความนุ่มนวลของเทคนิคทำให้ภาพเขียนดูมีลักษณะเหมือนภาพถ่ายจริง ๆ จะแตกต่างกันก็ตรงความรู้สึของผู้ชมที่สัมผัสกับงานทั้งสองลักษณะเท่านั้น

ชิง จาง เฮา ศิลปินจีนจากไต้หวัน มีแนวการเขียนภาพเช่นเดียวกับกับ ริชาร์ด เอสเทส ศิลปินทั้งสองใช้ภาพ

ถ่ายของสถาปัตยกรรมและสภาพแวดล้อมที่สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมเมืองอันเต็มไปด้วยความเจริญทางเทคโนโลยีและวิทยาการสมัยใหม่เป็นสื่อในการแสดงออก ซึ่ง จาง เฮา เขียนกระจุกตามตึกงามและคู่มือหน้าร้านในสถานที่ต่าง ๆ ให้แลดูมีความบางใสและสามารถรับเงาสะท้อนของอาคารและสิ่งต่าง ๆ ในบริเวณใกล้เคียงได้อย่างไม่น่าเชื่อ เขาใช้เทคนิคสัณฐานภาพในแนวนี้ได้ไม่แพ้เอสเทส ซึ่งใช้สีน้ำมันและส้อมครีลิค ซึ่ง จาง เฮา ระบายสีทับซ้อนกันบาง ๆ ตรงบริเวณที่เป็นกระจุกเขาเว้นพื้นที่ขาวของกระดาษาไว้ในส่วนที่กระทบกับแสงสว่างจัด ๆ นอกจากนี้ยังได้ใช้เทคนิคขีดและฉูดสือออกในบริเวณที่ต้องการเน้นให้เห็นถึงความใสของกระจุกอีกด้วย

อย่างไรก็ตามอาจสรุปได้ว่า ศิลปิน โพได้ เรียลลิสต์ ไม่แสดงออกซึ่งความรู้สึกและอารมณ์ส่วนตัว จะมีก็เพียงแต่การเสนอแนะความคิดเท่านั้น ความหมายภายในงานอาจจะไม่มีอะไรที่ลึกซึ้ง แต่สิ่งต่าง ๆ ที่ศิลปินนำมาเขียนล้วนมีเนื้อหา และสาระที่บ่งบอกความหมายในตัวของมันเองอย่างชัดเจนอยู่แล้วตามความเป็นจริง ศิลปินเหล่านั้นได้สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตอีกลักษณะหนึ่ง ซึ่งเป็นชีวิตที่ต้องผูกพันอยู่กับเทคโนโลยี อันเป็นผลผลิตจากสมองและมีมือของมนุษย์ อีกทั้งยังเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมแบบวัตถุนิยม ซึ่งเราไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้เช่นกัน

Rama IX Art Mus

เอกสารประกอบการเขียน

KULTERMAN, UDO. NEW REALISM, NEW YORK, 1972

ผลงานและประวัติ

Works-Biography

หัว-เมื่อ
Husband-wife

วิโรจน์ เขียมจิราวัฒน์

VIROJ CHIAM-CHIRAWAT

แนวความคิด

ประชากรของโลก และบทบาทของมนุษย์เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ศิลปินเป็นส่วนหนึ่งของสังคม การกระทบถึงย่อมเป็นของแน่นอน เพราะฉะนั้นเราจึงมีความจำเป็นที่จะหาจุดยืนอยู่บนสิ่งของของโลก ไม่ใช่ไว้แว่ สันคลอน ถูกหลอกให้เข้าใจว่าแท้จริงเพียงเปลี่ยนกันอย่างฉาบฉวยกับ ศาสตร์และเทคนิคต่าง ๆ ทางศิลปะของตัวเราเองนั้น ก็เหมือนให้คนอื่น ๆ ใด ๆ ที่จะจริงใจ แล้วเราจะไม่หลงทาง

Concept

The population and human condition changes all the time which of course would have an effect on artists who are part of the society. We therefore must find our stand upon the truth of art and must not waver. We must not be fooled by the superficial technology. We must be true to ourselves and study each new ideas in order not to get lost.

เกิด	: 30 มกราคม 2486 ธนบุรี
การศึกษา	
2509	: อนุ ทบ. จิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2512	: ประกาศนียบัตรชั้นสูง วิชาทัศนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2514	: ได้รับทุนจากสายการบินอิตาลี ศึกษาต่อ ณ ประเทศอิตาลี
2516	: Dip. Belle Arti Di Roma, Rome
2518	: เดินทางไปออสเตรเลีย แสดงภาพเขียนที่ซิดนีย์
การแสดงผลงาน	
2507-2508	: แสดงกลุ่ม สำนักงานกลางคริสตเคียน กรุงเทพฯ
2514 - 2516	: แสดงกลุ่มในแกลอรีต่าง ๆ ในกรุงโรม
2516	: แสดงเดี่ยว Galleria Baieu Ivre, Rome
2518	: แสดงเดี่ยว Holdsworth Galleries, Sydney
2518 - 2522	: นิทรรศการครบรอบของหอศิลป์ พีระศรี
2518	: งานศิลปกรรมแห่งชาติ
2519	: นิทรรศการบัวหลวง หอศิลป์ พีระศรี
รางวัล	
2514	: Accademia di Belle Arti, Rome
2518	: งานศิลปกรรมแห่งชาติ
2519	: เหรียญทองศิลปกรรมสมัย นิทรรศการบัวหลวง
2525	: แสดงงานจิตรกรรมสีน้ำ "กลุ่ม white" ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ